

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20Co/68/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118210741
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:6118210741.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Viery Kandrikovej v spore žalobcu: Československá obchodná banka, a.s., so sídlom Žižkova 1, 811 02 Bratislava, IČO: 36 854 140, právne zastúpený HMG LEGAL s.r.o., so sídlom Červeňova 14, 811 03 Bratislava, IČO: 35 885 459, proti žalovanej: Z. P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom R. XX, XXX XX J., o zaplatenie 4.610,28 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 12Csp/59/2018-139 zo dňa 24.01.2019, takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje sa rozsudok vo výroku I. v časti povolenia splácať dlžnú sumu v splátkach a vo výroku II. a vo výroku III.
- II. Náhrada trov odvolacieho konania sa stranám sporu nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:
„I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 3.265,82 eur s 5,05 % ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 16.11.2015 do zaplatenia a to všetko v mesačných 20,- eur splátkach k 29. dňu toho ktorého mesiaca nasledujúceho po právoplatnosti tohto rozsudku až do zaplatenia s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia.
II. Zamieťa žalobu v prevyšujúcej časti.
III. Žalovanej náhradu trov konania nepriznáva.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 2, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1, 2 Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

3. Vychádzal zo zistenia, že dňa 18.02.2014 žalovaná požiadala právneho predchodcu žalobcu ČSOB a.s. o poskytnutie úveru vo výške 5.000 Eur bez uvedenia účelu. Dňa 18.02.2014 uzatvorila žalovaná s ČSOB a.s. Zmluvu o ČSOB spotrebiteľskom úvere. Žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 5.000 Eur dňa 18.02.2014. žalovaná bola povinná zaplatiť poplatok za poskytnutie úveru vo výške 50 Eur na číslo ňou poskytnutého účtu. Ročná úroková sadzba bola dohodnutá vo výške 11,90 % s RPMN 15,5 % s tým, že celková suma, ktorú mal dlžník zaplatiť predstavovala výšku 7.956,09 Eur. žalovaná mala splácať úver v 84 mesačných splátkach k 15.-temu dňu každého mesiaca od 15.03.2014 do 15.02.2021, vo výške pravidelnej mesačnej anuitnej splátky 87,91 Eur. žalovaná mala poistený úver, ktorý platila 6,21 Eur. Keďže žalovaná nesplácala úver riadne a včas, právny predchodca žalobcu ju vyzval na zaplatenie dlžnej sumy dňa 20.07.2015 s tým, že nebola uhradená dlžná splátka 93,62 Eur. Dňa 03.08.2015 jej bola opäť zaslaná výzva na zaplatenie dlžnej čiastky vo výške 102,13 Eur a 20.08.2015 na úhradu sumy 196,50 Eur s upozornením, že pokiaľ nebude splácať úver vyhlási právny predchodca žalobcu

celý záväzok zo zmluvy za predčasne splatný. Dňa 16.11.2015 právny predchodca žalobcu žalovanej oznámil vyhlásenie o predčasnej splatnosti úveru s tým, že úver bol vyhlásený za splatný ku dňu 15.11.2015. Právny predchodca žalobcu neuviedol v oznámení o predčasnej splatnosti úveru lehotu, v ktorej mala žalovaná zaplatiť zosplatený úver. Výzvy a zosplatenie úveru boli žalovanej doručené do jej dispozičnej sféry a teda na adresu, ktorú žalovaná uviedla ako poslednú adresu.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že vychádzajúc z citovanej právnej úpravy s poukazom na Smernicu Rady 93/13/EHS je potrebné uviesť, že v danom prípade pri formulárovej zmluve žalovaná ako spotrebiteľ v porovnaní so žalobcom ako spotrebiteľom ocitla v znevýhodnenom postavení, ktoré ho viedlo k prístúpeniu na podmienky pripravené vopred žalobcom bez toho, aby žalovaný mohol ovplyvniť obsah zmluvných podmienok. Súd po preskúmaní veci vychádzajúc z listinných dôkazov považoval zmluvu o spotrebiteľskom úvere zo dňa 18.02.2014 za bezúročnú a bez poplatkov. Zo zmluvy nevyplýva, že by veriteľ skúmal pomery žalovanej ako spotrebiteľa a jej schopnosť splácať úver v zmysle § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. To má za následok v zmysle § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Ďalej uviedol, že aj keď sa súd prejudiciálne vysporiadal, že úver je bezúročný a bez poplatkov, preskúmal z úradnej povinnosti aj prepočet RPMN s tým, že v zmluve bolo uvedené 15,55 %. V prepočte RPMN predstavovala 12,54 %. Ide teda o údaj, ktorý je uvedený v neprospech spotrebiteľa a takéto odlišné údaje spôsobujú bezúročnosť a bezpoplatkovosť v zmysle citovaných ustanovení. Keďže úver je bezúročný a bez poplatkov, žalobca sa môže domáhať len zaplata toho, čo poskytol žalovanej. Výška úveru predstavovala sumu 5.000 Eur s tým, že listinných dôkazov vyplynulo, že žalovaná zaplatila sumu 1.734,18 Eur, čiže žaloba je dôvodná v časti o zaplata sumy 3.265,82 Eur. Súd z uvedených dôvodov vyhovel žalobe v časti s prihliadnutím na uhradenú sumu žalovanou. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Čo sa týka prípadných námietok zo strany žalobcu, že žalovaná uznala nárok žalobcu čo do dôvodu a výšky, súd uviedol, že poskytol procesnú ochranu žalovanej pre prípad vydania rozhodnutia pre uznanie z dôvodu, že predmetná zmluva neobsahovala vyššie uvedené náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd priznal žalobcovi aj uplatnený úrok z omeškania vo výške 5,05 % z dlžnej sumy od 16.11.2015 tak, ako si to žalobca uplatnil v žalobe. Čo sa týka uloženia povinnosti zaplatiť záväzok v splátkach vo výške 20 Eur uviedol, že žalovaná v konaní preukázala listinnými dôkazmi nepriaznivú finančnú situáciu, keď pri priemernom príjme cca 362 Eur mesačne, z ktorého platí nájom vo výške 300 Eur mesačne spolu s energiami, nie je v jej silách splácať dlh vo vyššej výške. Navyše na súde sú vedené aj iné konania, kde má uložené splácanie záväzkov v splátkach, preto súd povolil splácať dlh v 20 Eur splátkach.

5. O trovách konania rozhodol tak, že na základe pomeru úspechu žalobcu vo výške 70% po odpočítaní úspechu žalovanej vo výške 30 % bol žalobca úspešný iba v 40 %, teda úspešná v konaní bola žalovaná. Žalovaná si trovy konania neuplatnila, ani jej nevyplývali zo spisu, preto súd žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to proti výroku I. v časti povolenia splácať dlh v pravidelných mesačných splátkach a proti výrokom II. a III.. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 písm. f) a h) Zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Mal za to, že súd na základe vykonaného dokazovania dospel k správne záveru o platnom uzatvorení Zmluvy o úvere. S čím sa však nestotožňuje je jeho zistenie o neskúmaní majetkových a sociálnych pomerov žalovanej a jej následnej schopnosti riadne a včas poskytnutý úver splácať v zmysle povinnosti ukladanej žalobcovi ako veriteľovi. V nadväznosti na uvedené nesprávne skutkové zistenia mal za to, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch len demonštratívne uvádza, ktoré atribúty žalobca ako veriteľ mohol brať do úvahy pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať poskytnutý úver, ale nemusí. Dal do pozornosti, že obsahom zmluvy o úvere sú údaje o výške poskytnutých finančných prostriedkov, o výške finančných prostriedkov, ktoré by žalovaná žalobcovi vrátila v prípade riadneho dodržania zmluvných podmienok, o výške pravidelných anuitných splátok, ako aj o dobe, na ktorú sa spotrebiteľský úver žalovanej poskytol. Na základe tohto predloženého listinného dôkazu mal mať súd prvej inštancie za preukázané, že tieto údaje potrebné pre rozhodnutie žalobcu boli zohľadnené pri uzatváraní zmluvy. V nadväznosti na uvedené považoval tvrdenie súdu o neskúmaní pomerov žalovanej za nezodpovedajúce skutočnostiam, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania. Ďalej poukázal na čl. VII, bod 3 Zmluvy o úvere z ktorého vyplýva, že žalovaná udelila súhlas žalobcovi s poskytnutím a spracovaním jej osobných údajov v rozsahu potrebnom na overenie platobnej schopnosti a disciplíny žalovanej, nasvedčuje tomu, že žalobca pred poskytovaním spotrebiteľských úverov postupoval a konal s odbornou starostlivosťou.

Ďalej poukázal na ním predložený listinný dôkaz - žiadosť o poskytnutie úveru zo dňa 18.02.2014 a tiež na to, že žalovaná mu udelila súhlas tiež na získanie údajov zo spoločného registra bankových informácií a tiež prehlásila, že ňou uvedené údaje o jej majetkových a osobných pomeroch sú pravdivé a že za posledných 5 rokov nebol na jej majetok vyhlásený konkurz, podaný návrh na vyhlásenie konkurzu, zamietnutý návrh na vyhlásenie konkurzu a že voči jej osobe nebolo začaté konkurzné, vyrovnávacie alebo akékoľvek súdne konanie, vrátane exekučného konania. Uviedol, že v tejto časti sa mu javí napadnuté rozhodnutie ako nelogické, pretože, ak by žalobca ako veriteľ pred uzatvorením spotrebiteľských úverov nekonal s odbornou starostlivosťou a neposudzoval schopnosť spotrebiteľov splácať poskytnuté úvery, v konečnom dôsledku by sám ohrozil svoje postavenie tým, že spotrebiteľia by v dohľadnej dobe a v príliš vysokých sumách poskytnutých finančných prostriedkov a priemerných mesačných zárobkov neboli schopní riadne a včas vrátiť peňažné prostriedky, čo by pre neho malo likvidačné následky. Mal za to, že právny záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru je nesprávny, dôsledkom čoho je rozsudok súdu prvej inštancie zaťažený právnou vadou, ktorú je potrebné v rámci odvolacieho konania odstrániť. K RPMN uviedol, že sa nestotožňuje s bodom 21. odôvodnenia, pretože absentuje spôsob, akým súd realizoval tento prepočet, čo znamená, že strany sporu nemôžu posúdiť správnosť súdom realizovaného prepočtu, keďže im z rozhodnutia nie je zrejmé, aké vstupné hodnoty a do akého vzorca súd tieto hodnoty dosadzoval. Ďalej sa nestotožnil ani s povolenými mesačnými splátkami po 20 Eur, pretože splácanie dlhu v uvedených splátkach nevytvára reálny predpoklad na zaplatenie dlhu ale naopak, znamená jeho nevyožiteľnosť. Mal za to, že mesačné splátky v uvedenej výške nie sú primerané a pri takomto spôsobe splácania by žalovaná splácala dlh 164 mesiacov, čo je viac ako 13 rokov. Ďalej sa nestotožnil s výrokom o trovách konania, pretože pokiaľ by súd vychádzal zo zásady úspechu, priznal by mu náhradu trov konania voči žalovanej vo výške 40 %, nakoľko čistý úspech žalobcu v konaní bol práve 40 %, ku ktorým dospel aj súd prvej inštancie pri svojich úvahách. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok tak, že zaviazže žalovanú na zaplatenie sumy 3.265,82 Eur s prísl. a 1.344,46 Eur s prísl. v oboch prípadoch do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a tiež mu prizná nárok na náhradu trov prvoinštančného konania a odvolacieho konania v rozsahu 100%.

7. Žalovaná sa k podanému odvolaniu nevyjadřila.

8. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu čo do výroku I. v časti povolenia splácať dlh v splátkach a výroku II. a vo výroku III. nie je dôvodné.

9. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

11. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená zmluva je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde právny predchodca žalobcu vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaná je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

12. Zákon o spotrebiteľských úveroch platný v čase uzatvorenia zmluvy upravoval v § 7 ods. 1 povinnosť veriteľa pred uzatvorením alebo zmenou spotrebiteľskej zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. V prípade, ak veriteľ túto svoju zákonnú povinnosť zanedbá, zákon sankcionuje takéto konanie v zmysle § 11 ods. 2 nemožnosťou vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Zákon v tejto súvislosti ustanovuje tiež, že v prípade ak dôjde k hrubému porušeniu § 7 ods. 1, v takom prípade zákon sankcionuje takéto konanie veriteľa bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru. Za hrubé porušenie povinnosti sa považuje najmä posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa a účelové použitie údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa na vytvorenie zdania väčšej schopnosti spotrebiteľa splácať úver, ako tomu v skutočnosti je.

13. Vzhľadom na vyššie uvedené potom možno dôvodne požadovať od veriteľa preukázanie skúmania bonity klienta. V prípade, ak si veriteľ ako žalobca v súdnom konaní uplatňuje právo na plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, je potom potrebné tiež vyhodnotiť aj to, či pri uzatváraní takejto spotrebiteľskej zmluvy boli splnené všetky povinnosti a podmienky stanovené právnymi predpismi zamerané na ochranu spotrebiteľa. V takýchto prípadoch je potom na veriteľovi ako žalobcovi, aby preukázal, že si svoje povinnosti vyplývajúce mu z právnych predpisov aj náležite splnil.

14. Zákon o spotrebiteľských úveroch ukladá veriteľovi pri skúmaní bonity klienta postupovať s odbornou starostlivosťou, pričom v zákone neuviedol zákonnú definíciu tohto pojmu. Aj napriek absencii takejto zákonnej definície možno vychádzať z toho, že odborná starostlivosť predpokladá overenie údajov, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, resp. objektívne podložil minimálne potvrdením zamestnávateľa dlžníka a nepochybne kľúčovou je aj pri skúmaní bonity klienta využívať aj verejne dostupné informácie, ako napr. štátom zverejňované údaje o životnom minime, existenčnom minime a tieto porovnávať so známymi alebo od spotrebiteľa zistenými (nie iba tvrdenými) informáciami o jeho príjmoch a výdavkoch (do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo/2178/2018).

15. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania nemal za preukázané, že žalobca, resp. jeho právny predchodca konal s odbornou starostlivosťou, a teda skúmal bonitu žalovanej, avšak žalobca žiadne dokumenty vo vzťahu k skúmaniu bonity nepredložil a ani z obsahu spisu žiadne nevyplývajú. Z uvedeného dôvodu tak nebolo možné overiť, či právny predchodca žalobcu splnil svoju zákonnú povinnosť alebo nie, prípadne v akom rozsahu. Vzhľadom na uvedené tak možno konštatovať, že vo vzťahu k skúmaniu bonity žalovanej pred poskytnutím úveru došlo k hrubému porušeniu povinnosti upravenej v § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy a zákon takéto konanie sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru.

16. Odvolací súd ešte zdôrazňuje, že žalobca v podanom odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by tvrdil opak, obmedzil sa len na citovanie zákonných ustanovení § 7 ods. 1 a § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom len uviedol, že má za to, že uvedené povinnosti boli splnené. V podanom odvolaní len poukázal na vyhlásenie žalovanej, ktorým udelila súhlas s poskytnutím jej údajov na spracovanie v Spoločnom registri bankových informácií, na overenie platobnej schopnosti a disciplíny a tiež poukázal na dopyt do Sociálnej poisťovne, avšak žiadne dôkazy, ktorými by svoje tvrdenia preukázal nedoložil. Odvolací súd tak vyhodnotil túto odvoláciu námietku za neopodstatnenú.

17. Z uvedeného teda možno konštatovať správny záver súdu prvej inštancie o nespĺnení si povinnosti žalobcom o nepreukázaní odbornej starostlivosti posúdenia schopnosti žalovaného splácať úver. Odvolací súd záverom poukazuje na to, že pre posúdenie splnenia povinnosti ustanovenej v § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ (žalobca, resp. jeho právny predchodca) pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity spotrebiteľa.

18. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje aj so závermi vyslovenými Krajským súdom v Prešove v rozhodnutí sp. zn. 6Co/171/2016 zo dňa 27.10.2016 v zmysle ktorých: „Dôsledkom podcenenia bonity je neposkytnutie ochrany veriteľovi, ktorý s hrubou nedbanlivosťou poruší povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť bonitu spotrebiteľa. Odvolací súd uvádza, že v tomto smere § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. vôbec nepôsobí odradzujúco, preto je dôvodné aplikovať ustanovenie generálneho zákona - Občianskeho zákonníka, a to § 3 ods. 1 o odmietnutí ochrany pri tak závažnom porušení povinnosti veriteľa na finančnom trhu. Poskytovanie úverov a pôžičiek je veľmi vážnym predmetom

podnikateľskej činnosti, pretože pri tomto nejde o odplatu platenú v hotovosti, ale o odloženú platbu bez toho, aby bolo zrejmé, čo postretne dlžníka po uzavretí zmluvy. Ak je takáto agenda obzvlášť sledovaná z dôvodu neistých pomerov, ktoré môžu nastať po poskytnutí úveru, potom musia existovať prísne nároky na vyžadovanie povinnosti konať s odbornou starostlivosťou a vyhodnotiť bonitu spotrebiteľa, keďže na rozdiel od neistých okolností po uzatvorení zmluvy je stav spotrebiteľa z pohľadu jeho osobných majetkových pomerov v čase kontraktácie spoznaťelný. Ak Súdny dvor uznal ako odradzujúcu sankciu nepriznanie úrokov pri nezodpovednom prístupe dodávateľa na finančnom trhu pre porušenie konať s odbornou starostlivosťou, potom je podľa názoru odvolacieho súdu úplne eurokonformné aplikovať § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a porušenie závažnej povinnosti veriteľa považovať za odporujúce morálke.“

19. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, teda, že nesplnenie povinnosti žalobcu ako veriteľa v zmysle § 7 ods. 1 Zákona o ochrane spotrebiteľa má za následok, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, a žalovaná je tak povinná vrátiť len sumu reálne poskytnutú, t.j. sumu 5.000,- Eur. Vzhľadom na to, že súdu prvej inštancie z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaná už žalobcovi uhradila na istinu poskytnutého úveru sumu 1.734,18 Eur, správne výšku reálne poskytnutého úveru žalovanej znížil o už zaplatenú istinu, a teda správne zaviazal žalovanú len na zaplatenie rozdielu uvedených súm a vo zvyšku žalobu správne zamietol.

20. Vzhľadom na vyššie uvedené, už len samotná skutočnosť, že žalobca, resp. jeho právny predchodca nedostatočne skúmal bonitu žalovanej pred poskytnutím úveru v zmysle § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch má za následok jeho bezúročnosť a bezpoplatkovosť, preto odvolací súd sa ďalej nezaoberal skutočnosťou absencie ďalších náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko tieto by nijakým výrazným spôsobom neovplyvnili záver o prípadnej bezúročnosti a bezpoplatkovosti.

21. Vo vzťahu k povoleniu žalovanej splácať dlh v pravidelných mesačných splátkach odvolací súd uvádza, že je potrebné poukázať na pomery žalovanej, ktoré súd prvej inštancie dostatočne zistil a uviedol ich aj v odôvodnení rozhodnutia. Z výsluchu žalovanej na pojednávaní konanom dňa 24.01.2019 vyplýva, že si uvedomuje svoje dlhy čo do dôvodu, pričom je zamestnaná v H.-C. s príjmom okolo 450 Eur mesačne, žije v podnájme a uhrádza sumu 300,- Eur. Tiež poukázala na očakávanie vyjadrení iných spoločností koľko dlhuje a poukázala na konanie sp.zn. 12Csp/53/2018 kde jej bola uložená povinnosť splácať dlh v splátkach, pričom v jej sile je splácať dlh v splátkach vo výške 20 Eur. Vzhľadom na uvedené preto nebolo možné zaviazat' žalovanú na zaplatenie uloženej sumy v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku, ako to požadoval žalobca, pretože by to ohrozilo samotnú žalovanú. Pokiaľ teda žalobca nespochybnil tvrdenia žalovanej, súd prvej inštancie postupoval správne, keď tvrdenia žalovanej uvedené na pojednávaní považoval za dostačujúce pre osvedčenie jej príjmov a výdavkov na účely rozhodnutia o povolení splátok, pričom žalobca v podanom odvolaní neuviedol relevantné dôvody, prečo povolenie splácať úver v mesačných splátkach je nesprávne.

22. Vo vzťahu k trovám konania odvolací súd uvádza, že rozsudok je v tejto časti vecne správny a to pre existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa na strane žalovanej tak ako sú popísané v bode 21 tohto rozsudku. Dôvody hodné osobitného zreteľa spočívajú v majetkovej nelichotivej situácii žalovanej, ku ktorej prispel aj samotný žalobca, ktorý bez zistenia bonity s porušením odbornej starostlivosti (§ 7 ods. 1) poskytol žalovanej úver, ktorá vzhľadom na ďalšie úvery nie je schopná dlhy zaplatiť naraz. Totižto bonita žalovanej s príjmom 450 Eur mesačne pri existencii ďalších úverových vzťahoch vyvoláva pochybnosti o schopnosti splácať úver vo výške 5.000 Eur.

23. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku I., výroku II. a vo výroku III. ako vecne správny potvrdil.

24. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 262 ods. 2 C.s.p. tak, že stranám sporu nebola priznaná náhrada trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní bola v prevažnej miere úspešná žalovaná, ktorej však zo spisu žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevyplyvajú, ani si ich neuplatnila. V odvolacom konaní v prevažnej miere neúspešnému žalobcovi nemohla byť priznaná náhrada trov odvolacieho konania. Súd preto vyslovil, že stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

25. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).